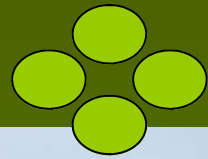

KREUZE

nummer 63

November 2016

Aduarderdiep

Henk Dikkema

Verhoalen

gedichten

verskes

**rondzendbraif
of**

www.kreuzekeuze.nl

nijs

in t Grunnegs

KREUZE nummer 63

10e joargang

redaksie: Tekst: Bert Wijnholds

Opmaak: Henk de Weerd

Redaksieadres: Atensheerd 114
37 TE Groningen
tel. 050 8517804

Stroombraifkes:

bert@kreuzekeuze.nl

henk@kreuzekeuze.nl

*Vrij rond te sturen; nait zo mor wat over-
nemen van schriefster/schriever*

Op de webstee www.kreuzekeuze.nl
Kin je dizze en de veurege ôfleverens vinden.
Binnenhoalen en oetprinten kin doar ook.

Ook t **NIJS** wordt doar deurlopend
biehouden.

As je wat veur dij rubriek hebben,
stuur t mor noar ons tou.

KREUZE 64 komt oet begun
Jannewoarie 2017
Biedroagen kin j'opsturen tot
17 dezember 2016

INHOLD :

Derk Siebolt Hovinga	3, 4
Henri Wierth	
Schipperslaid	4
Rieks Holtkamp	
Wotter	5
Aukje Tillema	
Gnivvel- t Aai	6
Free Westerhoff	
Biesloeter	6, 7, 8
Henri Wierth	
De iezel veurbie	8
Bert Weggemans,	
Gedichten	8, 9
Rieks Holtkamp	
Verhoezen	9, 10
Ab Detmers	
As plaaster lösloot	10
Coby Poelman- Duisterwinkel	
Zwaarfkaaien en rugklachten	11
Joop Klompjen	
Gedichten	11, 12
Henk Puister	
Verstommeld bewies	12, 13, 14
Roel Sanders	
Gedichten	14
Bert Weggemans	
Love me tender	15
Jan Huttinga	
Gedichten	16
Spraakwotter, Anna de Vries- Maarhuis	
Maaislaand	17, 18, 19
Bé Kuipers	
Poaskevuren	19
Klaas van Zonneveld	
Gedichten	20
Coby Poelman- Duisterwinkel	
Dundigt, Foabels	20, 21
Nane van der Molen	
De donkere koamer van vrauw D.	21, 22, 23
Bram Wiekens	
Van motorraizen en nachtmerries	24, 25
Jalob Arbeider	
Wacht mor	25
Tiny Veldhuis	
Eetterepeut	26, 27
Jaap Bakker	
Oavendje Stad	27
Klaas Beikes	
Nait noar t westen	28
Ab Detmers	

Grunneger schrieverij:

Derk-Sibolt Hovinga

Oldambster boerenlaid

*Onder hoge, lichte lochten
Mit heur witte wolkenvlochten
Ligt mien weelderg korenlaand.*

*Boerderijen, hoge forten,
Stoan as machtege konzorten
Braidoet in de zunnebraand.*

*Grieze, glenne, open wegen
Lopen liek, as lichte vegen
Tot aan poort van pollerdiek.*

*In dei stille, wiede kimmen
Fluustern doezend zaachte stemmen:
"Olde Ambt, doe bist mien riek".....*

t Gedicht dat ie net lezen hebben, is van de dichter Derk Sibolt Hovinga. Hai leefde van 1909-1990 en is aaltied n echte Oldambster bleven.

Dou ik nog mor net mit de schrieverij begonnen was, wer ik lid van de Grunneger Schrieververenigen en dij club huil regelmoateg bieainkomsten veur schriever en dichters om veur heur belangen op te komen en veuraal om de schrieverij op n hoger plan te brengen. k Wait nog dat ik op ain van dij doagen mit Derk Sibolt Hovinga aan de proat kwam. In mien ogen was hai n haile grode, omreden hai haar n bult bekendhaid en hai muik wonderliek mooie netuurgedichten.

Derk Sibolt was de zeun van n hereboer oet Oostwold. Zien voader von dat e leren mos en zo kon t gebeuren dat e noar t gymnasium ging en loater zulf s noar d'akkedemie in Stad. Hai stedaaierte doar olde toalen, geschiedenis en Germoanse toalkunde. Hai zol dus n waitenschopper worden. Mor zien oard ging meer uut noar t boerenwaark. En zo ging e weerom noar d'olderlike boerderij in Oostwold en wer boer. Mor zien eerste laifde, de taalstudie, bleek gain bevlaigen west te hebben, want zien gevuil veur dichterlike schoonhaid bleef en zo ontston n schiere kombinoatsie van wat ze in t Duuts nuimen: Dichter und Bauer. Hierno n gedicht dat mooi dij kombinoatsie aangeft. Meertmoand mit zien wizzelnde roege weersomstandegheden is gain beste moand veur boeren, voak veuls te nat, mor veur n dichter gef t dij moand n bult meugelkheden:

Meert

*Meert is n ruierg peerd.
Mit waaiende moanen
Jagd over loanen,
Over de heert.*

*Mit hoagel en regen
Asmids ook
zunschien en dook
Komt e mie tegen
En reugt e zok.*

*Moakt mie as boer
't Leven stoer!
Moar nait de dichter:
Dei rit mit meert
Dat ruierg peerd
Mit waaiende moanen
Over de loanen,
Over de heert.*

Hovinga is dus n eerlike netuurdichter. t Gaait aiglieks nooit over mensen. Zien verknochthaid aan t Oldambt en zien verboazen over d'aalmacht dij hom omringt, komt dudelik noar veuren in zien bundels: *Störm en Stilte, Miemern in twijduustern* en *Oogst van mien aander laand*. Doarnoast schreef e ook nog balloaden en mythen en humoristische beriemde verhoalen.

In 1982 verscheen *Bloaren aan de levensboom*. Zien carriere as dichter wordt aiglieks ofsloten mit de bundel *Onder de regenboog*. Nog gedichtje van dizze dichter-boer uut de bundel *Oogst van mien aander laand* is dizze:

Duustere gaange

In
De
Laange
Gaange
Deur het hoge vaallicht
Schient de moan.
Holle stappen op de stainen
Kelle sainen
Dei noar veuren goan

Deuren klappen dicht.

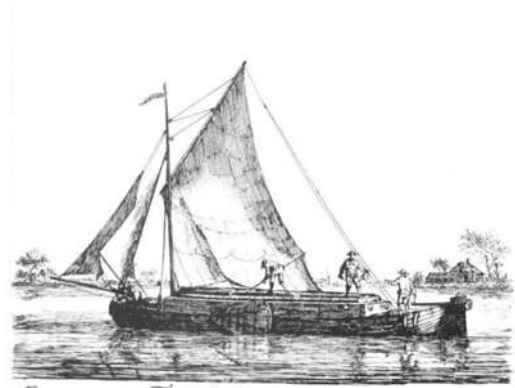
Wel duurt zok no woagen

In
De
Laange
Gaange
Van de hoezen
Van de boeren
Doar de spouken
In de houken
Van het törfhok loeren?

Allèn dei op 'n ploats geboren is
Ken dizze angst verstaan

Ook hier dus weer over t bovennetuurleke van spouken en gaisten. In 1983 kreeg Hovinga de literaire pries van de Stichten t Grunneger Bouk. Hai kwam uut tied in 1990.

Henri Wierth

Schipperslaid

(Veur Ed van de Kerkhof,
beurtschipper in De Peel)

Mit törf noar stad
Mit törf noar stad
k Heb jeuk aan t gat
en buutse plat
Mit törf noar stad
Mit törf noar stad
Wat is t ja wat
t Wief op loop
mit geld noar stad
harregat
wat is t ja wat
mit stront weerom
en rogge krom
harregat
wat is t ja wat
mit törf noar stad
mit törf noar stad
Wel dut mie wat

Rieks Holtkamp

Wotter

Waar komt mien angst veur wotter toch weg? Der binnen minsen dij op batterij komen mit oetsproaken as: "Bist in n veureg leven vast verzopen."

Mor dizze stelling stait hoaks op t gevuil van vaaileghaid dij ik haar dou k nog in t liggoam van mien moeke zat. Doar zat ik in t wotter mit mien doemke in mond en ales was rusteg en goud. Dou t tied was haar k ook haildaal gain ferduutsie om deroet te komen. Meschain is ales wat mit wotter te moaken het wel n soort wënst noar dij tied. En is konfrontoatsie wat ik nait wil, omreden dat t mie dudelk moakt dat ik mien leven leven mout zunder dat gevuil van vaaileghaid.

Mor loat mie nou mor opholden mit filesoferen en joe vertellen over dij angst. Bie ons thuus was, zo as in mainste hoezen gain does, doaram ook gain wasketoavel en mozzen wie kinder ons ieder mörgen wat proffesories hemmeln mit n waslapke in n taailke kold wotter.

Zo òf en tou kregen wie van moeke n kwattje om noar n badhuus te goan. t Was n luddek hokje mit aan deur hoakjes veur de klaaier. As je je oetkled haren en stonden te rillen op dij kolde vlouer, mos je n muntje in n gleuf aargenswoar stoppen en kwam der waarm wotter oet n sproeikop dij ale kanten op sproeide. t Wuir aal gauw vrezelk benaauwd in dat klaaine hokje, k wol der zo snel meugelk oet, mor je konden t wotter nait stoppen. Boetendes werden klaaier aan deur haildaal nat vanwege dat sproeien. Dat was ain moal, k bin der nooit weer west.

Mor wie mozzen toch wel n beetje schoner worden as dat luddek beetje hemmeln smörgens. In hoes brandde in winter allain in hoeskoamer mor n kaggel en zo wuir t de gewoonte dat wie ons om beurten in koamer wasken mozzen, op zoaterdagoavond en dismoal nait hemmeln, mor ale klaaier oet. Op eettoavel stond op n handdouk n taailke waarm wotter, n stukje zaip op n schudeldeke der noast. Moeke zat te braaien of te verstellen en Pa zat achter kraant.

Mien angst veur wotter speulde dismoal nait, ik kreeg t ja nait over mien heufd, mor ik was wel aargens aans bang veur. Ik was baang dat pa achter kraant teveyschien komen zol en net zo as leste moal zeggen zol: "Hest dien kont toch zeker nait stolen?"

Wanneer ik t wotter wel over mien heufd kreeg was ale moalen dat moeke mien hoar waste. Ik zat op n stoul bie keukentoavel as zai mien heufd

mit shampoo inzaipte. Ik was baang en onrusteg en draaide nogaal en kreeg doaram vanzelf zaip in ogen. Dat dee zeer, mor moeke was ongenoa-deg, ze lait waarm wotter over mien heufd, over mien ogen, over mien nek lopen en ik brulde as n varken. Loater kreeg k n waslapke om veur mien ogen te holden en wuir t wat droagelker.

Wat was toch dij angst veur t wotter, t was ja mor eefkes. Ik bedink nou dat t meschain wel te moaken hebben kin mit laifde en mit gemis van laifde, hou gek dat ook klinkt. Mit laifde en mit vertrauwen. Wat vertrauwen aangaait heur je nou.

Mit mien zuske en bruijerke laipen wie ieder week n uur hèn en weerom noar t zwembad. Wie haren zwemles in t loezenbadje. Deur kieren van holten òfschaaiden keken wie noar minsen in t deftege bad noast t loezenbadje en waren jeloers.

Lezzen begunden dermit dat wie de slaag leren mozzen, terwiel dat wie in t ondaipe in vaste hengels lagen. As je slaag meester waren, zette badmeester je in n lopende hengel en mos je in t daipe wotter. Volgens mie was ik slaag nog nait meester. Ik stond aan de kaant te kieken noar verrichtens van aander kinder, dou badmeester mie inainen oppakte en in lopende hengel zette. Ik schraauwde nait ains, ik was volkomen beduusd. Mor dou hai mie in t daipe wotter zakken lait, kreeg ik t alervrezelkst benaauwd en spartelde as n grote vis aan hengel.

Zuske en bruijerke en aner kinder stonden te brullen van t lagen.

Dou badmeester mie oet t wotter trok en op t dreuge zette, het hai denk ik wel zain hou overstuur ik was; hai knovvelde mie mit zien prikkelde board. Noa dizze daag is angst veur wotter allain mor groter worden.

Gelukkeg duurf ik nou wel onder does te stoan en is der gain pa meer in de buurt. Nou vragt mien vrund mie of hai mien rug dreugen zel en geef ik hom vol vertrauwen mien handdouk.

Aukje Tillema

Gnivvel: t Aai

Krap-aan zesteg joar leden haar k n schiere verzameln van alderhande soorten aaier.

Opa haar mie leerd mit n naald huil verzichtigteeg aan kop en kont n leutje goatje te prikken en din, mit haand veur kont, der stief in bloazen om t struuf der oet te kriegeng. Nog even snoetje schoon wotter der achteraan, aans wuir t n dikke stinkerij.

n Laange deus mit heu en watten aan binnenkaant van deksel mos der veur zörng dat boudel nait om haals kwam. t Begun van verzameln was n zaacht aaichie, omreden tuutaaier broen en wit, aaier van n krikhin, eenden en gaenzen apmoal op griepöfstand om en bie boerderij lagen. Ook kiewieten, grutto's, wilpen en scholeksters wuiren makkelk bestolen van noazoaten. t Wuir stoerder as t nust in n hoagel-doorn zat, aarms en kop vol schrammen ... mor wel n aai.

Nog stoerder vanzulf t as t nust wied van grond was en ... dat zel k joe ais even vertellen: t Was zundag en omreden w'end van dag op verziende mozzen bie grootollu, haar moeke mie in n schier pak stoken mit n leutje strik om haals. "Och mien laiverd wat zuchtst ter weer schier oet, Opa en Opoe zellen die aandoeken."

Mor ... zo wied was t nog nait, k mos eerst nog maank n aander kluske. Ain van kammeroaden was n oksternust achter stainfebriek in n hoge iep en volgens hom haar okster mien kedo al legd. Dat was wat, zo'n aibels schier oksteraai, beetje blaauw-gruin mit stipkes, dij haar k nog nait. t Aai kreeg al n schier stee in deus.

Op noar stainfebriek, t nust laagde mie tou, mor wel mos boom in? Ik, vanzulf! k Haar gelok: ol holten ledder dij bie n schuurke ston, brocht mie bie d'eerste takken van boom. Levaaiernnd om stam kwam k bie t nust. Ksst ... ksst ..., doar gong okster mit n bult rebulie. Ain aarm om tak en d'aander in t nust. Och man meroakels, drij aaier. k Zag mie al tröts mit deus vol aaier en nije aanwinst bie Opa kommen. Wat zol e glundern.

Verdöld, taauw mit körfke vergeten, eh ... din mor in buus en huil veurzichtigteeg omdeel.

k Huif joe t wieder nait oetstokken wel? Moeke duvels, klaaier noar de gallemiezen en ik zunder oksteraai noar opa.

Free Westerhoff

Oetzonden in t pergram 'Noordmannen' op Radio Noord, 22 maart 2015

Ook te beluustern op: <https://www.youtube.com/watch?v=nzt0mFhSqds>

Meer Gnivvels op Free Westerhoff zien webstee: <http://www.freewesterhoff.nl/Gnivvels.html>

Biesloeter

"Wat ik de leste tied heb," zegt Trijnko op n zundagmörn, as e mit Ellen aan t kovviedrinken is, "dat wait k nait, mor ik ben regelmoateg doezelg en k vuil mie ook nait slim uutrust. Aiglieks bin k d'haile dag muide."

"In dat geval kinst beter even bie dokter langs goan," roadt Ellen hom aan, "Astoe die din eerlieks nait recht vris vuilst, din mout dij der mor even noar kieken. Wel wait wat ofst onder de leden hest."

Trijnko schrikt. Wat zol Ellen doarmit bedould hebben? Wat dinkt zai over zien zaikteverschiensels? Hai het zulf ook al docht, dat t best zo'n vrezelke ongenezelke zaikte wezen kin. Mörng zel e toch mor even noar dokter goan.

Trijnko slept dij nacht nait aal te best. Hai prakkezaaiert mor over zien kwoaltje. Hai gooit zuk van d'aine zied op d'aander, mor hai kin nait in sloap komen. Al wied veur de wekker aan is e tou bèrre

uut en hai vuilt zuk alweer muide. Om acht uur belt e dokter om n òfspraak te moaken. Om kwart veur negen kin dij hom al bruken. Trijnko diedel-daantjet wat om en zet n kopke thee.

“Ik zol mor votgoan,” roadt Ellen, dij zat wordt van t gepoest en t gestèn, hom aan.

n Menuut of tiene loater zit e tussen n stok of wat mensen te wachten in de wachtkoamer.

n Vraauw noast hom is om n proatje verlegen. “Ie mouten zeker ook bie dokter wezen, nait?”, vragt ze noar t bekende pad, “Ie zain der nait aal te fris uut. Hebben ie wat onder de leden?”

Trijnko knikt mor wat.

“t Is toch nait besmettelk wel?” vragt t minske en schoft n endje bie hom vandoan.

“t Ducht mie nait.” n Zetje is t stil.

“De heer Meierman,” klinkt t uut n luudspreker dij aan de mure hangt, “kamer twee.”

Trijnko schrikt op. Het dokter hom roupen? “Wel mout kommen?”

“Meierman,” zegt n man tegen hom over.

“Verrek, dat bin ik.”

Dokter staait hom al op te wachten. Hai langt Trijnko d’haand en vragt noar de klachten. Uutvoereg vertelt dij wat of hom der tou brocht het om noar dokter tou te goan.

“Trek joe mor ais even uut,” zegt dij, noadat e wat aantakens moakt het op zien computer.

Trijnko dut zien goud uut en legt dat op n vrije stoule.

Din begunt dokter hom te bekloppen en te beknoveln. Gain enkel steechie van Trijnko zien grode lichoam slagte over. “Zuchten.”

Trijnko zucht.

“Nog ais.”

Trijnko zucht weer. Hai krigt t al oardeg benaauwd, omreden nou zel dokter hom de fatoale mitdailen doun.

“Trek joe mor weer aan, Meierman. Zo te zain is der niks mit joe aan d’haand. Zo gezond as n vis, zel k mor zeggen. Mor ik wil nog wel even joen blouddrok opnemen.”

Trijnko krigt n baand om d’aarm en dokter pompt dij stief der om tou. Din let e de baand weer ontspannen. “Doar hebben we t perbleem. Joen blouddrok is oardeg hoog. Doar mouten we even wat aan doun. Ik zel joe pillen veurschrieven. Elke dag aine en den vuil ie joe noa n weke al weer stokken beter. En zörg der ook ais veur dat je n beetje òfvalen. Ie mouten ja veuls te veul vet mit-torren.” Dokter drokt Trijnko n pepiertje in d’handen en waarkt hom met zaachte drang weer tou deure uut.

Met t resept gaait e bie d’aptaik langes. n Jonge maaid langt hom n deuske met pillen tou. In huus nemt e der votdoalek aine van in. Ziezo, nou kin de blouddrok zakken. Nou kin t genezensperses begunnen.

n Dag of twije loater zitten ze noar tillevisie te kieken. Der is nait veul deegs op. Trijnko kraabt zuk wat op de kop.

“Hol toch op met dat gekraab,” mottjet Ellen. “t liekt wel ofst de kop vol piejoters hest.”

Wat is dat nou? Doar jeukt t hom ook op t lief. Din doar ook mor kraben.

Ellen zugt t. “Dij jeukerij mag van dij medesienen komen,” maint ze.

“Hou kin dat nou?” is Trijnko verboasd, “dij pillen binnen toch allain mor tegen d’hoge blouddrok.”

“Dat binnen de bieverschiensels. Dij krieg je aaltied. Dat staait op n pepiertje dij in t deuske mit dij pillen zit.”

Trijnko hoalt uut t medesienendeuske n braifke te veurschien en begunt te lezen. ‘Bijverschijnselen’ staait er.

“Het gebruik van dit medicijn kan jeuk veroorzaken, die in sommige gevallen over kan gaan in huiduitslag. In dat geval onmiddellijk de arts raadplegen,” leest e. Doar heb je t al. Nou geneest e van zien hoge blouddrok, mor nou krigt e der eczeem van. “Ik bel votdoalek dokter,” beslot e. “Onmiddellijk de arts raadplegen, staait der.”

“Bist nou haidal gek,” antwoordt Ellen. “Hest ja allenneg mor jeukte. Van eczeem is ja nog gain sproake.”

Trijnko let zuk weer in de stoule zakken en leest wieder: “In sommige gevallen kan in het begin hoofdpijn ontstaan.” Hoofdpijn? Kopzere dus! Joa, nou e zuk t bewust wordt. Hai is wel slim zwoar in de kop de leste doagen. Tegen de piene aan, loat we mor zeggen. Ais even lezen of der ook wat opstaat van zwoar in t heufd:

“De eerste dagen zal de gebruiker zich wat zwaar in het hoofd kunnen voelen, maar dat is van voorbijgaande aard,” leest e. Gelokkeg dat gaait in elk geval over. Bah, nou het e ook alweer jeukte op t lief. Kin e toch nait beter dokter even bellen? Mor Ellen is doar ja tegen.

Hai gaait mor weer tillevisie kieken. Mor noa n zetje wordt de kopzere slimmer, maint e, en de jeukte let hom nou ook gain mement met vree. Foi, en wat is e weer muide. Net of t van dij pillen slimmer wordt. En nou mout e ook nog houston. Wat n ellende! Hai vuilt zuk ja hartstikke zaik. Zol der nog meer op dij biesloeter stoan? “Andere bijverschijnselen kunnen zijn: prikkelhoest, ver-

moeidheid, misselijkheid en braken.” Hai het t nog mor net lezen of hai wordt haidal nait goud. Doar heb je de mizzelkhaid al. Hai zel zo wel overgeven mouten.

“Ik goa op berre,” zegt e tegen Ellen. “ik vuil mie ja zo lammenoadeg. Mörn ben ik as ain van d-eersten bie dokter.”

Ellen kikt hom noa. As e noar berre is, leest ze t braifke nog ais. En din het ze t deur. “Hai krigt alles ja wat op t pepiertje stait. Wat is e toch n aansteller. Dat krieg je van mensen dij nooit wat hebben,” laagt ze in zukzulf.

Aanderdoagsmörgens wil Trijnko dokter bellen, mor Ellen legt de haand op tillefoon.

”Zolst dat nou wel doun, mien jong?” zegt ze laif, “Dokter laagt die vanvast uut.”

Trijnko kikt heur verboasd aan.

“Hest doe nog al dij klachten van gusteroavond?”, vragt ze din.

Verrek nee, nou e der goud bie noadenkt, is der gain ain van dij klachten over. Zulfs zien muideghaid is vot.

Zollen dij pillen din toch helpen? Het e zuk gusteroavond din toch aansteld.

Ellen laagt.

“Ik goa in toene aan t waark,” zegt e din..

Henri Wierth

De iezel veurbie

De joaren van kilte binnen veurbie –
De iezel die dit laand ien mie
Zo laagt ien zien greep hiel

Het de kracht van zien kilte verloren
Deurdast doe mie aanroakt hest,
Dit leven van mie
Weer tot leven moakt hest

Bert Weggemans

Inspiroatsie: de iezelperiode die Grunnen vaar doage ien zien greep hiel

Venetië in blauw

Blaauwe gondels
in regen vast
tussen holten poalen.

Laguna Veneta
catwalk
van cruisers I, II, III en LXIX,

likkeboardend
langs II Redentore,

vegen zok t gat òf.

Wie binnen zat
hebben zain
genogt mor voaren

aan Brodsky veurbie,
braanden vingers nait
aan vuurvogelveren
op San Michele.

Veuroet is
lochtspagelderij.

Woar is noordooster
snij dij mien blaauwe
wènst braanden
dut en aal t gold toudekt
om in mie zulf
weerom te raaizen?

Woar blift noordooster snij?

Rieks Holtkamp

Twitterlaid

Op twitter gaat aaid t leven deur.
Gain vekaansietied, of te veul snij,
haarstblad al op rails in leste zummerdoagen
as eerde beeft woar ook in wereld
twittert t twittervolk om t hardst
om t slichte leven even te vergeten.

Piene van doezenden aandern
in aal hörns van blauwe
planeet blödt leeg in
140 taikens
is nait veul meer
as 140 taikens.

k Heb ze wel ains zain
op stroomdroad in Miami,
de mocking twitterbirds
op heur gemak
laagden ons oet,
scheten ons op kop:
wie betoalen ja gain copyright,
steken laiver kop in t boegende raait,
mit aal ons woorden en taikens
loaten wie boudel
schier op ons beloop.
Wie twittern nait,
wie worden twitterd.

Rieks Holtkamp

Verhoezen

Gerammel aan veurdeur. Dij olle rötbelde dut t
weer ains n keer nait. "Hè, wanneer moakst dat
ding nou ains n moal, vent!" Mien vraauw staait
op vanachter toavel mit doarop veul dampende
lekkers. Op zo'n mement, mit aal dat happerij
veur mien neus, bin ik nou ainmoal muilek in de
poalen te kriegen, moar dat hier even ter ziede. Ik
heur wat gemorrel in gaang en begun alvaast
stiekem wat smeueg noar binnen te schoeven.
Hè, altied dat gedonder onder t eten!

"Kiek, n pakje veur die." Mien vraauw geft mie n
plat pakje mit n sjène vrumde postzegels der op-
plakt. "Hé vrund, zitst weer overaal aan en in te
prikken? Kinst nou nait even wachten?" Altied dij
retorische vroagen woarop nait verwacht wordt
dat ik der antwoord op geef. Zol op dit mement
juust ook stoer goan mit zo'n volle snouker. k Leg
t pakje veur t gemak moar even noast mien bord,
want der binnen op dit mement ja belangrieker
zoaken òf te handeln. Pas noa òfwas vaalt mie
dat pakje weer op. Joa, joa, ie heuren t goud. Òf-
was! Ook ik bin noa mien penzioneren en noa
goud en laank overleg netuurlek, zwicht veur de
hoesholderleke verlangsten.

"Oh, joa, nog even over dat pakje." k Dou nou wel
net of ik elke dag pakjes ontvang, moar niks is
minder woar. n Poar weke leden het mien ol buur-
jonkje, dij zo'n fatteg joar leden noar Kannedoa
verhoesd is, mie weer ains opbeld. Dat dut hai
wel voaker, moar t was dizze moal al weer n haile
tied leden. Altied mooi man, om dij goie olle tied,
toun wie nog jong waren en noast mekoar woon-
den, weer es n moal op te vrissen. Hai haar mie
verzegd wat op te sturen. Hai zee nait wát, moar
och, hai het wel voaker ains wat verzegd, moar
da's achteròf bliekboar nooit aankomen. Is ook
nait aarg. Dat hai nog ains n moal belt, vin ik al
oardeg genog.

"Oh, joa, dat pakje ..." Veul braid plakbaand en
veul van dat bobbeljesplestiek. Wat kin hier nou
inzitten? Wat het dij olle knakker nou weer oeffi-

gelaaierd? Krieg nou wat, n spaigelploatje! Há, countrymeziek zeker, doar is doar ja makkelker aan te kommen as hier. Dij laiverd, hai wait dat ik doar gek op bin. Ik pel t breekboar deuske wieder oet en din ... joa, ie zellen t ook nait leuven ... altmoal oet Kannedoa ... ik zai toch echt Ede Staal en nait ain, moar twij spaigelploatjes: 'Hear my song' en 'As t boeten störm.' Ik heb ze nog nait, moar din tóch. Ik bin der aarg wies mit, en heb al wel meer van dizze veul te vroug overleden Grunneger bard, moar din op dizze menaaier! Hé, der zit n luddek pampierke op t plestieken deuske plakt: "Joa, mien jong doe zelst wel denken, is dij olle snakker doar aan overkaant van oceaan nou gek worden, om mie, in Grunnen, wat in t Grunnegers tou te sturen, moar ik wil die doar mit dudelk moaken dat ik op t heden aal aan mien jeugd, toun doar in Faarmsom, denk. k Wor der smis hoast gek van en mout oetkieken dat k nait begun te blèren as ik denk aan dat soavends nog even tikkertjen of slootje springen en noar Schuutenvoorders zien lösserij kieken en mit heur laive sjoeksjakkerege Nellie, heur olle broene knol, noar Wilkens zien laand brengen. Mainstied mit die en aal dij andere goie pazzipanten van mie doar oet mien ole buurt. Wat n tied! Ik zet din dizze Grunneger ploatjes op, dou ogen dicht en zweef zo weer terogge noar mien Grunnen. k Bin din toch weer n luk bietje bie joe doar. Meschain zegst doe wel 'kinderachteg', mor ik veul dat nou ain moal zo. t Zel wel weer overgoan hoop ik, moar t is nou even òfzain, hur. Nou mien jong, beluuster ze ook moar ains goud en denk din even doarbie aan dien olle buurjonkje en kammeroad. Binnen we toch weer even bie mekoar hè? Moi mien jong, hur. Ik stop der mit, want ik krieg t weer even lèlk te pakken."

Ik bin riddersloagen en dat is nog zaacht oetdrukt.

Mien vraauw kikt mie aan. "Wat is der din mit die? Kiek mie ains even aan. Hest ja troanen in ogen man." Zai bekikt t stoapeltje pakpampier nog ains. "Och gut e gut is e dood?", zegt ze.

"Nou nee," zeg ik, "gelukkeg dat nait, moar t is nait aal te best mit ol jong. Hai is aarg winsteg, en dat kin joe ook slopen hur, dou doar even denken om! Ik zel hom ains n dikke braif sturen mit wat olle foto's. Hai kin zien aai schienboar nait kwiet nou hai doar nait meer aan t waark is. Doar is ook ja gainain waar hai es even lekker in t Grunnegs mit over dij olle tied proaten kin. k Kin mie der wel wat bie veurstellen, hur."

"Nou zit doe der mor nait te veul over in", zegt ze. "Doe kinst dit ja nait veraandern." Zai flooit mie even deur t hoar. "Doe bist hier ja nog aal in dien

old Delfsieltje, woarst geboren bist ... en ... hest mie toch stoef bie die?"

Ik kiek heur ains aan, dij laiverd. "Joa, gelukkeg echt wel", zeg ik mit n beknepen stemmechie. Mien troost en touverloat, dij laiverd, wait t aal zo nuver te zeggen hè!

Verhoezen? Wel? Ikke? Hier oet Grunnen? Nou, k zol t even nait denken!

Ab Detmers

As plaaster lösloat

Zolaang er mor zwegen wordt,
wond nait ontplaaisterd is,
mor as de plaaster uut de houkjes rolt,
tot rond de wond langzaam onthecht,
den zwabbert wat nog over is
gevoarleker den ooit.

Den barst t onderhuudse
as n stroom van lava,
een nait te keren kracht
as of n vissenbak
uut aal zien wanden knapt.

As t angstig stil wordt
noa de flitsen licht,
t luchthappen verstomt,
lichte kaant van moanvis boven komt,
vergeven roemte geeft,
vuilst zien laifde pas echt.

Coby Poelman-Duisterwinkel

Inspireerd deur t bouk Aquarium van David Vann

Zwaarfkaaien en rugklachten

Dou k in t Westerketaaier woonde, op n mooi verbaauwd boerderijke, haar k der ook n nuver lapke toen bie. Om dij de boas te blieven, hemmen we om en bie de 400 boomkes poot. Rest bleef gras en siertoen.

n Pèns vol waark om boudel schier te holden, mor veur mien gevuil kon k dou nait stukkend of dood. t Aine was nog nait kloar of k haar al weer n idee veur wat aans in kop.

n Mooie viever aanleggen mit n brugje der over. Laangs de randen zwaarfkaaien en n strookje goas tegen katten en raaigers. Viever heb k in n dag oetgroaven en t brugje moakt van twij laanke bielzen. Dou op zuik noar zwaarfkaaien.

Boeren hemmen voak n hekel aan stainen in t laand, dus op minnege houk bie slootswaal mog k ze weghoalen. Dij kregen waren voak zo zwoar dat kruivoagen der aan te pas kommen mos. Dij legde k din op ziedkaant en rolde stain der in. Din mit n dikke poal as hefboom kruivoagen weer overènd en zain dat k er mit thoes kwam. t Is, al zeg k het zulf, hail mooi worden.

t Woater in viever bleef zo helder dat je vizzen swemmen zain konnen. Plantjes tussen de stainen, n woaterlelie en n fonteintje in de viever. Van vrunden oet Hengelo heb k veur de grap n haile grode zwaarfkaai kregen van plestiek. Nait van echt te onderschaaiden, mor hai woog nog minder as niks! Dij kreeg n plekje in mien atelier. Drij doagen noa dat ik klus der oet haar, schoot t mie vreselk in rug. t Was zo slim dat dokter der heer mos. Morfine injecties, zwoare medesienen en volledge bèrrust.

Ollu kwamen op zaikenbezuik en haren vaaiet goldviskes in n plestiek puutje vol woater veur mie mitnomen. Dou ze mit vraauw in koamer thee drinken gingen, docht ik: k mot ook mor ains even van bèr òf. k Pakte grode plestiek stain oet t atelier en laip der steunend en kreunend mit de koa-

mer in. k Heb ollu nog nooit zo verhilderd kieken zain as dij keer. Is e nou stoapelgek worden? Aarms kwamen der bie in lucht. Dou k plestiek stain rollen lait kregen ze t deur, mor t duurde nog nuver n tiedje veurdat ze de humor der van ienzaagen.

Joop Klompjen

Schewòlderdiek

As k vrouger bie mien grootolden was ging k ekkels zuiken in t hoge gras.

En alles wat ik thuus nait mog kon bie opa en opoe toch.

Ik vloog in hemd deur t veld vol koren.

Ging klokluden in de Juvvertoren.

t Ol hondje Puk was weer ais loops.

Mien haardbrood kreeg k van bakker Koops.

Schewòlderdiek, Schewòlderdiek,

bist n stukkie kinderromaantiek.

Schewòlderdiek, Schewòlderdiek,

ik zai die as k weerommekiek.

Vraauw Vos dij brochde soavends de kraant

Oom Geert dij luij mit stok in d'haand.

Compoan haar n dikke tude slacht.

k Sluip in de bedstee ieder nacht.

Dou ging t der nog veul kaalmer heer.

Ree over Diek gain drok verkeer.

Mor zet ik in Schewòl nou n vout,

den vuil ik dat in mien gemoud.

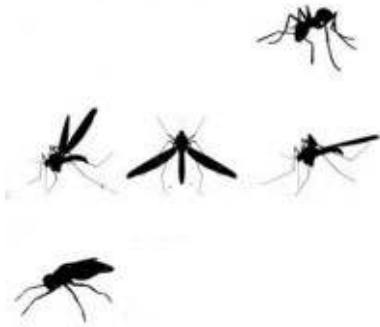
Schewòlderdiek, Schewòlderdiek,

bist n stukkie kinderromaantiek.

Schewòlderdiek, Schewòlderdiek,

ik zai die as k weerommekiek.

Henk Puister

Zummertje 2016 vol insekten

Fruitmuggies, steekmuggen en zelfs blinden
vlaigen deur mien open roam noar binnen.
Men is op vekaansie – ik kraab mie n bult.
Elk insekt kin mie op prik òf vinden.

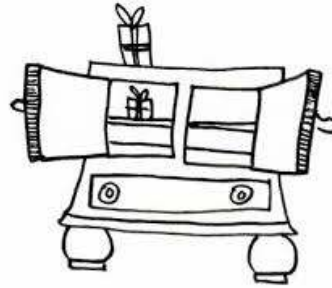
Henk Puister

Diabeet

As diabeet aaltied bezeg.
Tegen de rust
noa de leste oadem
helpt gain injeksie.

Henk Puister

Verstommeld bewies

n Dikke twij joar leden is Jan van noaber Roelf
Rasters op koamer goan in Stad. Jong wol noa t
VWO deurleren veur ain of aander ‘-oog’. Roelf
wos t ok nait recht meer, mor t mos wel wat hoogs
wezen. Wat dij lu tegenswoordeg aan lozegheid
noar binnen waarkten, grensde ja aan t ongeleu-
velke.

Dat was in Roelf zien tied hail aans west. Noa mit
pien en muite legere school deurlopen te hebben
– volgens mie was Roelf der allènt mor n poar
moal deurhin lopen, den slim loos was e ja nait –
mos e zien ollu mithelpen op t bedrijf. Woar Jan
zien kunde van opdoan har? k Zol t nait zo ain,
twij, drij, waiten. Ok zien moeke Willempje har bie
t oetdailen nait veuraan stoan. Ze konnen heur
dermit redden, mor t har niks over.

Roelf pochde, dou e vraagd wer, hou e doch wel
aan zo'n slieperd kommen was, dat e doudestieds
aal wat e har in ainmoal in t wiefke jagd har. Ok
zie har heur ommeroak weerd. Mit recht was t
schieboar n golden schot worden. Wat e aan
verstand tekört kwam, muik e mit haard pokkeln
meer as goud. Boerde soam mit zien oldske oar-
deg nuver op dit overaarfd bedrijf en was blied,
dat e t jong geldelk bie kon stoan in zien streven
om n echte -oog te worden.

Roelf was slim groots op t fait dat e zo'n biezunder
loos kind op wereld zet har. Sneu genogt har e
schieboar in ain moal aal kruut verschoten. Hou
e ok zien best dee, hai zag gain kaans om heur
lief weer vol aarms en bainen te kriegen. Van aal
en nog wat har e al oetpebaaierd, mor altmoal
zonder rezeltoat. Leste joaren oefend'e nog wel,
har wel minder putjes, docht k zo, mor t göng hom
nait meer om belonen.

Doch kon gain mens zeggen, dat Jan deur zien
olden strontverwend wer. As t neudeg was, kreeg
e van zien ol heer genog op ribbekaaste. Roelf
har smoor in as t jong mainde zien nait zo geleer-
de ollu wat biebrengen te mouten. “Loat ons mor
geworden. Wie binnen best in stoat om onze ai-
gen zaakjes te regeln. Wie hebben meschain wat
minder letters eten, mor waiten deksels goud, wat
der in wereld te koop is. Zörg mor, dast kloar

komst mit dien leerderij. t Kost ons zowiezo al sloden geld.” Doar kon dij wiesneus t ja mit doun. In t vervolg paasde Jan wel op, zien laifhebbende olders wat oet t voarwoater te blieven.

Zowat elke weke kwam ‘geleerde’ thoes mit n dikke pongel wasgoud. Wasmesien muik din n bult overuren, zodat t jong op zundagoavend mit gestreken en opvolden kleroazie weer op zien hok òf ging. Nog òfzain van aal t etenswoar dat moeke hom maank kleeer stopt har. Dij goezebroek wos al donders goud, dat e doarover beder nait proaten kon, den zien voader von dat n rechtgeoarde student in stoat mos wezen zien aigen boksem op te holden. In tegenspraak mit wat e aaltied mainde te mouten verkondegen, stopde hij zölf elk moal n braifke in zien jasbuutse. Ok doar het ‘loze’ Jan nooit in t aanwesenheid van moeke ain woord over zegd. Voader wos schienboar van heuren zeggen bliksems goud, dat n studentenleven nait over rozen göng. Heur knip is moakt van siepelleer, den as je der in loeren krieg je mainsttied votdoadelk troanen in ogen. Boom is al roeg van t schraben. Dankboar sjauwt e zien spullen weer noar bus dij hom weer op stee brengen mout. n Opstoken haand brengt dank veur aal t genotene op zien Grunnens tot oetrokken. Woarom zol je doar ok zoveul overbodege woorden aan verspeulen. Proat as joe wat te zeggen hebben, hol aans joen revel mor stief dichte. Der worden al veulsteveul woorden over baalke gooid, woar gain mens wat aan het.

Zo ainmoal in moand raaist Willempje, heur voader zel wel op n jongske rekend hebben, of noar Stad, om doar zien koamer mit ‘bezzems te keren’. t Was nog nait zo slim, as dij twij doames op tilleviezie luiten zain in: *‘Hoe schoon is jouw huis?’* Aldernoarst wat paardie lu der van kinnen bakken. Dat zie heur nait dood schoamden, zo mit heur hebben en holden op kiekkaaste te komen. Schaande!

En zokse lu ok nog van dij graauw- en groetereghaid verlözzen. In mainste gevalen was t ja botter aan gaalge smeerd. Ok Jan was nait bepoald ain van de schoonsten, mor wos dat e zien voel wat in haand holden mos, aans was t mit n haile bult zoaken van thoes over en oet. En dat mos e nait hebben. Jan zörgde din ok wel, dat smeerderij binnen paarken bleef. Bie aandern zag e al veuls te voak, hou dij der in om smeerden. Mit zokswat huifde hai bie zien moeke nait aan te komen, din wazzen roapen meer as goar. Kreeg e niks meer doan thoes. Gain geld, schone klaaier en veur doagen vreterij. Achtte zien ollu best in stoat din

d’haanden van hom of te trekken en hom in aigen sop goar te loaten koken.

Nou har e òflopen weke n bale opworpen over n lutje kaaste, dat e best broeken kon. Har hier in hoes al ains wat rondsnuusterd, mor doar zat niks van zien goaden bie. Ze wazzen of te klaain, din weer te groot. “Woarom moust dij din hebben, mien jong?”, har Roelf achter n stok toarde mit n zeupke in haand vroagd.

“Zo langzoamerhaand krieg k zoveul bouken, da’k der zowat gain weg meer mit wait. t Huift ja gain nije te wezen. Hol t mor wat in goaten, n löslopende hond vangt aaltied wat. Ik kiek in Stad ok wel es rond, mor k heb nog niks zain, wat mien goudkeuren wegdroagen kin.” Zo was Jan dij aigenste zundag van hoes goan. Mos zoch al roar mishebben, as der ain van komende doagen nait n tillefoontje kommen zol, dat ze wat vonnen haren. Krek as t spul sprak. Binnen n weke zag e op zien gsm’etje, dat der beld was van hoes. Dou e t nummer aansluig, kreeg e as verwacht zien moeke aan liene. Laank duurde t nait of hai wos van houd en raand. Van prietproat was gainent ja daind.

Voader har bie ol Berend n kaaste zain, dat volgens hom beantwoordde aan zien beschrieven. Har hom op veurhaand al mitnomen noar hoes. As Jan thoeskwam, mos e mor zain of e der wat mit kon. Aans was der nog gain kind over boord, din kon voa hom zulf wel broeken. Der zaten ok n poar loadjes in, woar e wat schroeven en spiekers in kwiet kinnen zol. Mor Jan har eerste keur zozeged. Willempje beloofde t kaske alvast wat op te poetsen. Jan mos mor zain. Mit n aan weerskaanten oetsproken: “Moi!”, wer der weer oplegd.

Vrijdagsoavends stond t pronkjewail te pronken in opkoamer en moeke kon sikkom nait wachten om heur laiverd t rezeltoat van heur poetswaark te loaten zain. Noa n elke moal weer wat onhaandedege smok van zien moeke, dit omreden ze baaident elke raais mit brille in toezel kwamen, ovrengens slim smokkerg wazzen ze bie heur nait en n scholderklop van voader, wer e mittrokken noar t veurwaarp van zien verlangst.

t Vuil hom, eerliek is eerliek, nait tegen. “Hou binnen joe der wel aan komen?”, vruig e, “t Was juist wat k zöchde.” Kon zien pampierderij der mooi in kwiet en ok n stel bouken kon e der in opbaargen. Zien oetkiek sprak boukdailen. Dizze aanschaf ston hom meroakel aan. Wat zel voader der veur neerteld hebben? Dij wol t nait recht zeggen, mor t was nait veul en zo te zain dubbel en dwaars weerd. Dou ze t pronkstok nog es aan

baaide kaanten bekeken haren, gungen ze der bie zitten. Jan was slim benijd, woar voader t kaske opdoun hebben zol.

Aan de kovvie mit kouke, begon Roelf zien verhaal. Touvaleg was e veurege weke bie ol Berend op dele west. Har heurd, dat dij n jonkbaaist over har en hai kon der ja nog wel aine broeken. Zie wazzen t laand inlopen om t daaier te bekieken en wat e zag sprak hom wel aan. Dat luit e nait bliken vanzulfs. Zo loos was e wel. Van proat kwam proat en zo har e zoch ontvalen loaten, dat e veur zien zeun op zuik was noar n kaske om doar zien spullekes in te kinnen doun.

Nou was Berend Salomons n dikke pangeloar, dij van aal en nog wat broeken kon. Joaren leden har e van n nijbakken mulder n bult romtommelderij overnomen. Dij zat der, volgens zeggen, hopeloos mit verlegen. Nou ja, hai zag der wel wat in en har dou in ain klap t haile zwikkie noar hoes krood. t Mainste har e votdoadelk aan dizze of gene veur n habbekrats deurverkocht, of as e nait wos wat e der wieders mit mos, votgeven. Alleneg n old kaske mos nog aargens op beune stoan. Jan mos mor es mitkomen. t Was in loop der joaren der vervast nait beder op worden, mor as ze tot zoaken kwamen, mog e wat hom aangong t kaske der bie mitnemen. Berend mainde zoch te herinnern, dat doumoalege mulder meulen en zoks meer overnomen har van n jeude, dij zo rond '42 zo van d'aine dag op d'aander spoorloos verdwenen was. Van hom haren ze hier in t dörp nooit meer wat vernomen. Zol meschain wel as ain van zes miljoen slachtoffers van d'holocaust t loodje legd hebben.

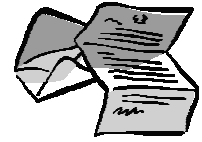
Mulder Roulf har t er docht hom wel goud mit had, den noa bevrijden har e meulen verkocht en was n poar kilometer wiederop mit n autobedrief begonnen, dij noa wat joaren luip as n tierelier. Der was n grode lap grond bie, woar e wel de neudege 'spiekers' veur had mouten neertellen. Zel wel firmoa Bakker en Co west wezen, woar Co ston veur de baank, den woar wol e aans t geld der veur vothoalen.

Kwoade tongen hadden indertied wel beweerd, dat e jeude wel n poot oetrokken hebben zol, mor dij was der ja nait meer, om tekst en oetleg te geven. Och, wat har n aander ok mit n aander neudeg. As elkenaine deed wat e zulf doun mos, was der bult ellèn minder in wereld! En zo was t mor net! Salomons har dij wieshaid nait van homzölf, mor ogenschienlek van zien vraauw, dij n stok lozer was as heur kerel zulf wezen mos.

Roel Sanders

t Wit tussen dien regels

Most es luustern,
De woorden dijstoe aan

t Pepier touvertraauwd hest,
Dij mie wat te zeggen hemmen

Ze loeren mie bloots aan,
Swaart op wit, hoog uut van

Weerloze weerde,

Veul eerder is doar
t Wit tussen dien regels,

Tussen de woorden
Dijstoe aan mie schrifst,

Wat mie verplettert,
Dat mie tot woanzin drift

Bert Weggemans

Mit doezend aarms

Ik omhels die
Mit doezend aarms,

Wolkenlucht dij t
Aal voaker verlust

Van de zunnestroalen
Dij die deurboren

Hier begunt t mörgenlicht te gloren,

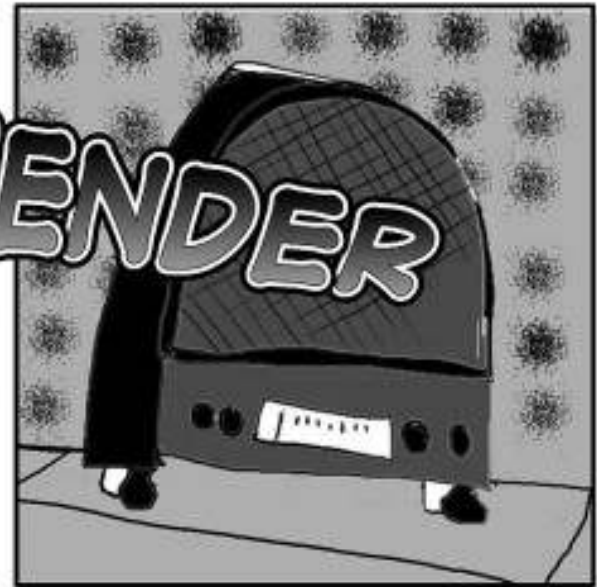
Wordt ien wolken en zunneshien
Mien nije dag geboren

Bert Weggemans

(vrij noar Ronald Giphart)

LOVE ME TENDER

ZOLDERKOAMER RADIO
 PROATEN IN T GRIES
 REGEN VAALT BIE BAKKEN
 TEGENLICHT EN KOALE BOMEN
 HAI TREKT HIER VOT AAN HAKKEN

JUXEBOX PARANOIA RADIO
 JUXEBOX PARANOIA
 LOVE ME TENDER.....
 LOVE ME TENDER
 DRIJ MENUTEN STILTE
 T KOST VANDOAG VIEF SINTEN
 SCHRIEVEN OP VERGEELD BEHAANG
 TOT OP DE HOLTEN PLINTEN

T KOMT NAIT GOUD
 T KOMT NAIT GOUD
 T ZEL WEL T LESTE WEZEN
 N NIVER WICHTJE OP N FIETS
 HAAR ZO HEUR AIGEN WOTTERBALLET

2016
 jan huttinga

Blief toch bie mie

nou bin ik allain want ik bin nait meer bie die
 en in mien achterheufd prat mien gewaiten tegen mie
 din heb ik al weer spiet van t leste mainensverschil
 mor veur t eerst in mien leven zai ik dat ik laifde wil

ik was n rokkenjoager joa hail bekwoam
 k heb n bulde haarden broken en ik nuim nou gain noamen
 k heb troanen in mien ogen, wat hestoe deurstoan
 din zeg ik tegen miezulf wat heb ik heur toch aandoan

ik vuil t in mien haart ik vuil t daip van binnen
 t allerlaifste wat ik wil is die veur altied beminnen
 want t vuilt zo goud as ik bie die bin
 joa ... t vuilt zo goud as ik bie die bin

blief toch bie mie, kom toch weer bie mie
 want as we nait soamen binnen din dink ik aan die

Spraakwotter

Geboortegedichtjes

zun is schienen goan
 nou doe der bist

moi klaain minske
 goidag lutje potje

twij haandjes
 tien vingertjes
 twij voutjes
 tien toontjes

luddek
 mor zo schier
 laifde veur
 dien oetkiek

rose of blaauw
 wichtje of jong
 wat moakt t oet

Anna de Vries-Maarhuis

Hou ...

hou mout t worden
 as doe der nait meer bist

hou zol t worden
 as doe mie nait meer kènst

hou kin t worden
 as doe mie nait meer zigst

hou zol dat vuilen
 dit verdrait

hou slim is t
 as ogen die zuiken

hou is t as vanoet
 dien "denk" niks mag ?

doar gaait mien laifste
 hai zee gain ains "dag"

Anna de Vries-Maarhuis

Maislaand

Ain van onze katten hait Frodo, n broen-swaart streepde koader mit hail zaacht kort hoar. Ik roup hom altied mit "Poei", en doar komt e ook op òf. Wie hebben nog drij katten, n koader, Sem, en twij poezen, Sterre en Kiki. Zo kinnen wie ze oet nkander as wie t over heur hebben. Mor ik roup ale katten altied mit: "Poei!"

Frodo haar leste weken de gewoonte om sums n haile dag vot te wezen. Nait ver vot, want wie konden hom achter t hoes voak jammern heuren. Hai ging din bliekboar snaachts aan struun en kwam op ain of aander menaaiier ien t maisveld achter ons toen terecht. Wie zagen hom nait mor heurden hom aal. En hai heurde ons ook en din is zien reflex: ik wil bie heur wezen via de korste weg. Mor ja, der zit n braide sloot tussen t laand en ons toen.

Ien t begun mouk ik mie doar wat koorzeg over en ik pebaaiierde om hom oet dat maisveld te krieggen. n Jammernde kat doar kin ik hail min over, benoam as t ain van ons is. Dat was nog n hail gedounde, want ook veur mie is dij sloot achter ons toen te braid. n Aander sloot is wel wat smaler mor dij zat vol mit roegte, raait en roet. Dat, ik kon nait goud zain woar slootswalen zaten en duurfde der zodounde nait over te springen. Ik dink dat kat ter aal over sprongen is. Dus mos ik, om kat te hoalen, haildaal noar grode weg, deur n daam en din t maisveld over tot ik weer ter hoogte van ons toen was, n poar honder meter hin en deur t maislaand weerom.

t Was op n oavend en nog licht. t Haar dij dag regend en t manshoge mais was kletsnat en ik wer zodounde ook dwaarsdeurnat. En schounen onder bragel, ik zaag der oet as n swien. Ik raip n moalofwat van: "Poei" en hai kwam noa wat drutjen op n duur noar mie tou. Mor hai wol nait achter mie aan, noar grode weg tou. Hai is wat baan-geg aanlegd en al dij auto's en dikke vrachtwoagens, doar is e benaauwd veur.

t Begon al wat te duustern en ik wol hom toch wel geern ien hoes hebben. Ik pakte hom ien n onverhoedse roam bie t nekvel en stopte hom achter mien jas, rits dicht. Zo laip ik mit kat veur t lief weerom noar grode weg, deur daam en dou noar ons hoes. Eerst was kat wel rusteg, moar goandeweg wer e al drokker. Hai wol der oet en begon te spinhakken en te schoppen en sloug noagels oet. Ik mos hom hail stief tegen mie aandrukken, aans was e mie ontkommen ien t maisveld. En dat wol ik koste wat t kost nait.

n Week loader was Frodo weer n dag en n naacht vot. Mien vraauw zee tegen mie: "Kins hom gerust zien gang goan loaten, hai komt wel weer heur. Mos die der nait zo drok om moaken." Dat pebaaiierde ik te doun en ienderdoad, Frodo was der soavends tegen n tien uur gewoon weer. n Haile geruststellen veur mie, want dat gehaaister ien t maisveld wol ik laiver nait nog n moal. En zo ging dat n moalofwat deur, kat ging snaachts vot, bleef overdag ook vot, jammerde din wat bie ons tegenover toen ien t maislaand, en was der soavends weer. Dit was bliekboar zien petroon en doar kon ik vree mit hebben. Ik haar nog wel aín grode angst: as van t haars t mais der òf gaait en kat zit ter din weer ien, wat din? Mor ik docht, dat mout wel hail touvalleg wezen. Gain zörngen veur mörgen, zolaank der nog niks te doun is. Mor t schoot sums nog aal deur mie hin, benoam snaachts op bèr.

Mien angstege veurgevuil kwam nog gaaouer oet as ik docht haar. Op n dunderdag, begun oktober, smirregs tegen vaaier uur, doar kwam mit veul gebroes en lewaai n karrevoan aan om t mais der òf te hoalen. Schrik sloug mie om t haart, want joa heur, ons kat Frodo zat net dij dag weer ien t mais!

n Maaimesien mit n braide bek mit schaarbe mezen en dikke rupsbanden. En mit n laange, flexibele buis der aan doarmit t verhakselde mais mit n rötgang ien n hoge, dichte woagen spoten wer (en ook hail voak der noast). Dij woagen ree der achter en sums der noast mit n dikke trekker der veur. En nog net zo'n trekker mit woagen. As ain woagen vol was, kwam aander onder buis.

En zo wer ien rap tempo t haile maisveld maaid, van boetenkant noar binnen tou. En tot overmoat van ramp (veur ons kat, mor daarom ook veur mie) kwam der nòg n dikke trekker op t laand mit n maaibaalk, dij slootkanten mit veul bombarie maaien ging. En vlak doarnoa óók nog twij trekkers mit n braide grieper, dij sloten schoonmoaken gingen, zo as dat ale joaren mout bie haarsdag. Och, dij aarme kat, hai kon gain kaant

oet en t was mie toch n gebrom en gebroes. Goie road was duur. Zol ik noar bestuurder van maimesien tou goan en vroagen of e even stilholden wol, zodat kat ter zulf oetgoan zol. Mor dat kon nog wel even duren, n kat is nait te sturen en dus mainstied nait wat mensen geern willen. En as ik zaag mit wat veur n hoog tempo de man over t laand broesde, docht ik, dat wil e vast nait. t Is aannomen waark en hai wil netuurlek gain oponthold. Oetaindelk besloot ik om kat ter mor weer oet te hoalen.

Ik dus weer noar grode weg en zo deur daam t maislaand ien. Gelukkeg haar t n haile zet nait regend en grond was haard en dreug, ook t mais was dreug. Zowat tegenover ons achtertoen begon ik te roupen van: "Poei!" En verachteg, doar kwam e doalek noar mie tou, mor mit grode angstogen. Ik laip verzichteg noar Frodo tou en pebaaierte hom te pakken om hom zo weer mit te nemen, net as ik eerder doan haar.

Mor kat herinnerde hom schienboar dat zukswat n male ervoaren was veur hom en runde vot, veur mie aan tussen riegen maisstengels deur. Ik achter hom aan te roupen en flemen, bloaren en stengels slougen mie ien t gezicht. Ik prout en beswoer hom om bie mie te kommen, mor hai wol nait en jammerde haartverscheurend. Doar ston ik, midden ien t maisveld mit n drokte om mie tou dat t doaverde van maimesien, trekkers mit woagens en bie sloten ook nog dij aander trekkers te brommen. En t maisveld wer aal klaainer en klaainer. Al dichterbie kwam dat gele, grommende monster mit zien braide bek mit schaarbe mezzen, dij t mais verhakselden. Ik pebaaierte nog oogcontact te moaken mit bestuurder van maimesien om zien aandacht te trekken, mor dij haar ale aandacht bie t maaien. Zo kwam ik nait wieder en ik besloot, hier kin ik niks meer aan doun, ik mout t overgeven en mor hopen dat kat n oetweg vient. Mit n beswoard gemoud laip ik weerom noar daam en zo weer noar hoes tou. t Mais was der ien zucht òf en ik hoopte dat ons kat ontkommen was, aargens op n aander stuk laand, of meschain ien paniek grode weg over richten t voetbaalveld. Maimesien en trekkers gingen weer vot, allain trekkers dij bie sloten bezeg waren gingen nog n zet deur. Boudel zel zo wel weer ien rust kommen as t dommit duuster is, hoopte ik. Kat komt vanoavend meschain gewoon ook wel weer thoes. Ik bin loader, noa t eten, nog bie t voetbaalveld west om te kieken en te roupen. k Haar gain rust of duur. Aalgedureg roupen van "Poei" en goud kieken en luustern overaal. Mor ik zaag niks en heurde ook niks. t Begon al te duustern mor t was nog laank nait

rusteg op t maislaand. Nou was der n trekker mit n strontwoagen der achter, dij dreuge mis over laand verspraaidde. Ook dat ging mit koegels geweld, stront stoof ale kanten aan, hoezenhoog. Às ik nog weer op zuik wol ien t maaslaand, din kwamen mien schounen of stevels haildaal onder stront te zitten. Mor doar zol kat nou toch ook nait meer zitten, bedocht ik, hai haar doar ja gain verbaarg meer.

Dou trekker mit strontwoagen oetaindelk weer vot ging, was t nòg nait rusteg. Der kwam nou der n dikke trekker aan mit n ploug der achter, dij t stobellaand omplougen ging. Ons kat, en ik ter bie, wie werden wel bezocht deur zo'n lewaai en drokte. Dou t plougen haalfweg was, kwamen der nog twij trekkers bie mit n soort van mesien der achter dij kloeten van t omplougde laand fien, en t laand haildaal slicht moaken gingen. Dat ging haile oavend deur, n toerloos gebrom. Ja, allerdeegs tot midden ien naacht.

Eerder was ik op bèr goan en kon vanzulf nait sloopen. Woar zol ons kat touholden? Was e nog ien leven of was e ook haildaal verhakseld. Of was e meschain toch ien de buurt, of juist kwait nwoar hinvlogen? Zien oriëntoatsiepunten van t maislaand waren wel haildaal vot, nou t mais der òf was. Ach, wat n prakkezoatsies haar ik. Mor ik kon niks doun en oetaindelk vil ik ien n onrustege sloap. Tot ik weer wakker wer, midden ien naacht van dij trekkers en heur mesienen. Om haalf vaai-er ...!

Dij vrijdagmörge, dou wie van bèr òf kwamen, laag Frodo laankoet op overloop. Hai was der dus toch gewoon weer! Wat n opluchten! Kat was doodop en laag doar e laag. Ook niks gain begroetingsritewailen as kopkes geven en steert omhoog, zo as aans. Mor hai haar hom toch ien vaaleghaid bringen kind en was dus blikboar ien noa-naacht weer noar hoes tou kommen. Ach, ik heb nog aalweg veul te waaineg vertraauwen ien ons kat.

Dat stuk maislaand het nog gain menuut rust kregen, noadat t mais der òf was, van dunderdagmirreg òf aan. Votdoalek kwam der stront op en ook votdoalek wer t laand omplougde. Haile vrijdag en zodderdag waren der n stuk of wat trekkers ien de weer mit n apperoat ter achter om t laand slicht te moaken en dij toerloos hin en weer reden. Dat ging zo deur tot aan zodderdagnaacht twij uur tou. Aingoal dat trekkergebrom, eerst ien de verte, din weer dichterbie tot vlak achter ons toen, aal mor deur. Overdag is dat nog tot doar aan tou, mor snaachts wer ik ter wel ais tureluurs van. Maag dat aigelk wel midden ien naacht?, vroug ik mie òf. Mor ik troostte mie mit de gedachte: ons

kat het t overleefd en dat was veur mie veul belangriker.
Gelukkeg was t dij zundag der op weer rusteg as vanolds. t Swaarde laand ligt der nou koal en slicht bie.

Bé Kuipers

Poaskevuren

Noa t lezen n van t overlidensbericht van achterneef Theo oet Roon (in t DvhN van 2 juli 2011) belanden je morzo weer in t verleden. En wat n verleden ...!

Theo zien voar en mien voar haitten baaide Egbert (Ep) en wazzen volle neven. t Was de tied van de Twijde Wereldoorlog en wie woonden op kôrde ôfstand van nkander. Baaide 'Eppen' haren zowat t zulfde noatuur: nait muilek doun en nogal wat roeg! Zodounde haren wie as kinder n bult vrijhaid en plezaar. As laifhebber van t boerenwaark was ik voak n moal op bezuik bie t keuterboertje en mog ik mit helpen heuen, eerappel kraben en mit honnekare achteroet om te melken.

In vievenvatteg, dou Theo geboren is, gaf zien voar toustemmen om twij grode poasbulten in zien gruinlaand te baauwen. Of t aan zien vraauw Oamelie heur zwangerschap lag, woaras Ep slim blied mit was, of de geruchten over d'aankomende bevraaiden is mie nait meer bekend. Wel, dat Ep ons goud oppeerdjede om meroakels grode bulten te moaken. En dat was vanzulf nait tegen dovemansoren zegd. Mit n man of tiene, vieftien sleepten wie alles wat braanden wol aan en ontstonden der op t lest twij bulten van zo'n zeuven

meter hoog! As wie n partij holt en takken vonden haren, dij wat te wied vot lagen om aan te slepen, kwam t peerd veur de woagen en brocht Ep persoonlek de 'handel' op de bulten!

Twijde poasdag soavends om n uur of aachte zol de fik der in. Wie haren t glad op d'heupen en wazzen nait van t laand ôf te sloagen. Ep kwam volgens ons ook veuls te loat! t Zel wel nait vanzulf, mor dat was onze spanning. Ging e mie ook nog eerst langs de walen (haar je in dij tied nog om zowat elk lapke graslaand in Drenthe) en miederde doar wat op oet n jerrycan...? "Doe huifst de walen gain wotter geven ... t gaait mörn ja regen", grapte ain van ons voaders.

Endelk en aal was t den zowied: Hai stak n toppe stro in braand en laip noar d'eerste bult. In ain moal goud! n Steekvlam van wel n meter ... Hou kon dat? Zo'n vatteg man in t ende: "Ep, wat was dat?"

Mor Ep steurde zok nait en was al onderwegens noar de twijde. Ook dat lukte in ain moal: Sjonge, wat n vuurzee en wat was dat hait! "Nait te dicht bie jongs, da's te link, dammeet stoa ie zulf in de braand!"

"Wat wil e nou den?", vruigen wie ons ôf, dou hai mit grode stappen noar d'raande van t laand laip. Mit in baaide handen n dik bos stro stavelde hai noar n stroekebos, stak baaide strobozen in braand en laip zo mit twij fakkels rond t laand en stak aal t stroekgewas in de fik. Ale bezuikers keken zok d'ogen oet. Wat n vuurzee! Te mooi om woar te wezen ... mor tougelieks ook wel n beetje baange! Nait zo slim vanzulf as dou de V1's achter t hoese in de bozen dele kwamen, mor toch ... Ep gnivvelde wat en vertelde loater, dat hai 'mit t oog op ...' n partij benzine en wat vlèzzen Fladderak bewoerd haar. n Prachtfeest, dij wie ons nog goud heugen, Veur Ep was de geboorte doar achteraan van zien zeun Theo vanzulf nog mooier, mor doar haren wie kwoajongs gain wait van.

n Nog groter feest veur mie persoonlek was de bevraaiden... Wat n ainheid onder de lu! Theo was dou nog nait geboren. En nou, 2 juli 2011, zo'n vievenzesteg jaar loater, lees ik t overlidensbericht van Theo ... t Leven is nait enkeld vreugde. Mor Poaske blift wel n feest!

Klaas van Zonneveld

In herinnern aan Theo zien bruier Geesinus van Zonneveld, dij lestdoags oet tied kommen is.

Moatklaaier

Een kleermoakersechtpoar uut Beilen kostumeert ien verschaaiden stijlen van pinkpop tot sjiek, veur stroat of boetiek, orkesten dij bloazen en dweilen.

Coby Poelman - Duisterwinkel

Natuurschoon

Loakens
blaiken op de gruine velden,
loakenvelders breken
ien pinguïnkleur
het gruin.

Coby Poelman-Duisterwinkel

Duundigt

Aan muur van koamer hangt n litho mit as tuddel 'Na no.9 komt no.10' van Sjouke Heins. Mor twij renpeerden ien paddock mit heur jockeys ien zoadel ston der op. Mor as k ter noar kiek, zai, roek en heur k veul meer.

Onner machtege kestanjes, dij koulte verschavven op haite zummernommirreg op Duundigt, roek k beswutte, witbeschoemde peerdelieven, iendringende dofbroene roek van leer, heur k schrille stemmen van jockeys, kled ien kleuren van aigenders, dij antwoord geven op stoemse aanwiezens van mitsjaauwende trainers, kalmerende bromstemmen van lads, dij volblouds ien ring van paddock rondlaaiden. k Zai rencomité-leden ien binning, ainmoudeg kiekend, peerden swiegend monsternd. Aigenders, begelaaid deur nijmouds aankledde doames, hollen hoopvol, tröts of mis-moudeg heur ienvesteren scharp ien oog. As even loater 'Go to the start' klonken het, daanzen en darreln volblouds ain noa aner ien nummervolgorde – no. 10 komt noa no. 9 – veur pebliek laangs, richten startboxen, lopen rechter en rencomité-leden noar rechterstoul, hoasten aigenders en pebliek heur noar totelisoator om der weddenschappen òf te sloeten of zuiken zai n stee op kleurege tribunes. lented pebaaiert elke jockey ain mit zien volbloud te worden. Noa start dendern renpeerden walend over gruine grasmat ien rondte en is bloots nog belangriek wel of der as eerste finish over komt. Loat mie dat nou weden op no. 10!

Nane van der Molen

Oi Laiwe

(Noar n foabel van Aesopus)

Laiwe was old en gammel. Hai was nait veul maans meer en haar ter al sikkom tou doan.

Wild swien kwam der over tou en gaf laiwe verniend n hoal mit zien slagtaanden, omreden laiwe haar hom vrouger ais wat misdoan.

n Zetje loater kwam bol der over tou en roamde laiwe aldernoarst mit zien hoorns.

Dou ezel zaag dat gevoarleke baist zunder neude* benoaderd worden kon, laip e op laiwe òf, keerde hom om en batste laiwe mit zien achterpoten der ain veur.

Staarvende laiwe stinde en zee: "Da'k pien lieden mout deur starke moudege baisten kon k verdroagen, mor dat deur dij stomme ezel ondergoan te mouten, moakt t staarven n moal zo slim."

Nane van der Molen

- neude = risico

Hoas en Schildpad

(noar n foabel van Aesopus)

Hoas laagde schildpad doaglieks oet, omreden dij haar zokse kòrte poten en laip zo langzaam. Schildpad antwoordde laggend dat e hoas, aalhouwel dij radjes as wiend was, versloagen zol ien haardloperij. Hoas ston hom haalf, omreden hai dochde dat zoks onmeugelk was.

Vos mós schaadsrechter wezen en dij mós ook zeggen woar en hou wied baaident haardlopen

móssen tegen nkander.

Op dag dat t wezen mós, lait vos baaide kemp-hoanen van t ind goan. Hoas benterde der votlandelk van deur. Schildpad begon langzaam, mor laip aingoaal deur op indstreep tou. Hoas dij vertrauwde op zien snelhaid, dochde dat e t nait verlaizen kon en ging onderwegens nog even liggen om oet te rusten. Zuitjes aan ging e onder zaail. Dou e wakker wer, bozzelde hai as de mierter wieder, mor zaag al gaauw dat schildpad indstreep al oversteveld was en n sloapke dee noa zien gespaddel.

As ie langzaam mor aalgedureg deurgoan, beriek ie aaltied joen doul.

Nane van der Molen

De donkere koamer van vraauw Diekhoezen

Baange in t duustern bin k nooit west. Verhoalen over boesjeuden waren aan mie nait besteed. En toch is der n tied in mien jonge leven west, woar ik nog wel de rillens van krieg, as ik der aan terogge denk.

As ik op bodschop mos noar t krudenierswinkeltje van vraauw Diekhoezen, den was t aaltied òfwachten hou t òflopen zol. Zai haar n klaain winkeltje veuraan op d'Komnijsterwieke. Mien moeke stuurde mie doar wel es veur n noodbodschopke noar tou. t Was voak en veul van t zulfde: "Het moeke die weer op pad sturd, mien jong. Haar ze t weer te drok mit heur naaierij. t Is toch mor goud dastoe zo'n oppazende netuur hest en aaltied veur dien moeke kloarstaait."

Zai was n grote, stoatege vraauw mit gries hoar en n knoetje achter op t heufd. Ze druig van dij laange fluusterjurken, dij hoast tot op de grond

kwamen en in mien ogen redelk olderwets waren. Mien moeke muik nait zokse tonten. Vraauw Diekhoezen was in mien ogen old, haile old. Ze was veul older den mien opoe in t hoeske noast ons en dij was al in de zeuventeg. Heur hoge leeftied was vervast de reden dat d'òfhandeln van d'bodschoppen zoveul tied vaargde.

t Was veur mie aaltied moeilik in te schatten, hou t gesprek verlopen zol. As ik bevubbeld vruig om n pakje beschuten, begon zai te kwedeln over school. Of ik wel goud mien best dee en wat ze mie aingoal weer vruig, of ik wel goud noar d'juv-vraauw luusterde. Wat n gezoes, docht ik den. "Ain pond stroop, vraauw Diekhoezen!", zee ik den, mor of ze wat doveg was of omdat ze meschain docht, dat lutje jonkjes best even wachten konden, zo'n bezuik aan vraauw Diekhoezen duurde voak veul langer dan mie laif was. k Heb t n moal oetpebaaierd of ze doadwerkelk doof was. t Was wel n gewoagde test, dij k nait alle doage zo mor even oet mien hoge houd zol duurven tovern, mor soms mouten je wel es wat. Ze ston mit d'rogge noar mie tou om mien pond stroop òf te wegen, dou k, flaauw van t laange wachten, redelk haard zegd heb: "Mien moeke moakt veul mooiere jurken as dij olderwetse puut, dij ie doar aan hebben."

Dou ze zok even loater omdraaide en de weckvlèzze mit stroop veur mie op d'teunbaanke zette, keek ze mie lagend aan en zee: "Ain pond stroop veur de jonge heer. Da's den vievendatteg sint." Ze haar mien opmaarken over olderwetse tonten dus nait heurd en d'eerste konkluzie, dij ik trok, dat ze dus wel doof wezen zol, kon ik n tel loater wel van toavel veggen. Dou k bezeg was t geld onder oet mien broekbuutse op te daipen, zee ze - en in aal mien jonkhaid en nuchtere nuchternhaid maarkte ik doadelk de filaaineghaid dij in d'opmaarken opsloten zat -: "En nait te veul stroop op d'pankouken smeren, mien jong." Ik haar net mit veul muite mien twij kwartjes oet de daipste daipten van mien linkerbuutse hoald en dou k ze op teunbaanke hìnleggen wol, luit ze der op volgen: "Wat zegst wel aal vraauw Diekhoezen, dizze lutje jong is toch gain stroopsmeerder, dat waist toch wel."

t Zette de toon wel. Ik heb heur es aankeken om te deurgonden wat ze nou persies bedoulde, mor veul wiezer bin k der nait van worden. Ik wait ook nait of t noa dizze dag en noa dit incident aans worden is, mor op d'ain of d'aander menaai-er kreeg ik nog meer as veur tied n hekel om noar dat klaaine winkeltje bie ons op d'houke van d'stroate te goan.

n Gelok bie n ongelok wast, dat vanòf dij tied ze heur gewoonte om mie te nuigen in heur donkere achterkoamer n haile zet achterwege loaten het. Toch bleef dij olde vraauw in dat lutje krudeniers-winkeltje n onaangenoame rol in mien leven speulen. Nou speulde der nog wat, woardeur t probleem om doar bodschoppen te doun, nog groter wuir en dat haar mien buurman ommans. Hai was n verhoalenverteller, dij rusteg over Stad noar Winschoot ree. n Proatjeboksem van d'eerste orde. t Was mor n lutje kirreltje, mor hai kon reveln as n grote. Hai haar n, veur mie, hail ondudelk beroep. Hai luip doaglieks langs de deuren om zegeltjes te plakken. t Leek mie nait zo'n stoer beroep. Dizze buurman kwam regelmoateg bie d'òllu over d'vloer. Veural soavends zat e groag even te kwedeln. Den was pabbe ja thoes. Mien moeke doar mos e nait veul van hebben, dij kwam hom gewoon haalfweg.

"Aal dat geplaas", zee ze den. "En dat is nog nait t aargste, mor hai gaait nait weer vot man, dij plakker", luit ze der mit n onderdrukte laag op volgen. Ik begreep mien moeke volledeg.

Ik zat natuurlek nait bie dat soort gesprekken en toch kommen je as kirreltje van n joar of tiene, ongewild, oardeg wat te waiten over wat bie ons in d'hoeskoamer besproken wuir, omdat ter tussen d'koamer en mien sloapkoamer allendeg n wandje zat van jute op panlatten mit n loage behang der overhìn.

Op ain van dij oavends het buurman t verhoal verteld van wedevraauw Diekhoezen. "t Is n kwoad wief," heur ik hom nog vol overtugen zegen, 'heur kirrel het gain leven bie heur had en nou dut ze t zulfde ook al bie heur zeun."

"Moust nait aal kwoad vertellen van dij vraauw,' kwam mien moeke der over tou, 'zai het t stoer genog om d'kop boven wotter te holden mit dat lutje winkeltje van heur.'

"Dat geleuf ik best, mor ..., ' zee e en dou begon e toch zo zachies te fluustern, dat ik van d'bère òf mos. Mit t oortje tegen t behang aan heb ik aan t voutenindje van d'bère zeten te luustervinken. Haar k dat dus mor nooit doan, besepte ik loater. 'Ik heb nou heurd, dat ze Simon, heur zeun, as e nait noar heur luustern wil, opsloet in d'kaaste. En waist waarom? t Wichie, woar heur zeun mit gaait, is noamelk van n ander geleuf en doar wil zai niks van waiten. Zo'n grote jong as Simon. Hou old zol e wezen? n Joar of zeuventien? En den dien kind in d'kaaste opsloeten?"

Mit d'ogen dicht kon ik d'buurman triomfantelk in d'koamer zitten zain. Hai was zien aai kwiet, mor ik haar der n probleem bie. Doar kwam ik twij

doage loater achter, dou ik weer veur moeke op bodschop mos. “Wilst even n pond splitaarten hoalen bie vraauw Diekhoezen. Ik goa n pane snert moaken.” t Was dij dag maal weer en de störm juig om t hoes tou.

Noa t rinkeln van de winkelbèle, kwam ze oardeg snel vanachter t gedien vot. In elk geval te snel veur mie. Mit in mien achterheufd nog t wonderboarleke verhoal van d’buurman, schrok ik van heur snelle verschienen. Of ze dat zain het wait ik nait. Ze druing heur bekinde swaarte jurk mit n hoakte sjale om d’scholders. Ze leek mie minder groot as aans, wat in mekoar doken en mit n triestege oetkiek.

“Mag ik n pond splitaarten, vraauw Diekhoezen.” Zunder vroagtaiken. Ik haar hoast zunder echt hoast te hebben, mor ain ding wos ik zeker, ik wol vandoage nait in d’achterkoamer belanden. Stel die veur dat dij male zeun doar in d’kaaste zat, zoals d’buurman lestent verteld haar.

Onder t òfwegen van d’aarten toverde z’heur gebroekelke taimpie weer teveurschien: “Hou gaat t op school, mien jong, dust goud dien best?”, kwam der wat troag oet. Ze luip schoevelnd op heur pantovvels noar de schappen achter de teunbaanke om de buzze mit aarten weer terogge te zetten. Dou ze t puutje mit de aarten veur mie op teunbaanke legde, keek ze mie evenpies haile noadrokkelk aan en zee dou: “Hest vast wel even tied veur n kopke thee.” En zunder mien antwoord òf te wachten, luip ze om de teunbaanke noar d’gaange, slug t gedien aanzied en luip noar heur achterkoamer.

“Ik mout nog betoalen”, wol ik hail haard roupen, mor t bleef mie achter in de keel stoeken. Ik dus nait. Doar ging t weer hin. Zai dee ter om. Ik vould mie doodongelokkeg mit de situoatsie. Der onderoet kommen lukte dit moal weer nait, ook om-da’k inains best wel veul meedlieden mit heur kreeg. Woarom? k Haar gain idee, mor dat dat vrumde verhoal van dij plaze mie op t gemoud

drokte, was wel dudelk.

In d’achterkoamer aanbeland, was zai al drok bezeg de theekopkes oet d’kaaste te hoalen. Ze haar twij grote kasten. Kasten, woar ik nog nooit acht op sloagen haar, mor deur t verhoal van d’buurman haren dizze meubels n hail aandere betaike-nis veur mie kregen. Ain van baaide kasten was n echte antieke, zo aine mit n krone op de kop, n soort kamnet. Aan d’ziedwand ston n aandere kaaste, woar ze net de theekopkes oethoald haar. Ik was intussen op d’soule zitten goan, dij t dichtst bie d’kaggel ston.

Of t nou kwam deur t gehoel van de wind, wait ik nait, mor de waarmte van de kaggel kon nait veurkommen dat mie de rillens van kolde over de rogge luipen. Ik heb aal mor noar de twij kasten keken en was der volledeg op veurberaad, dat ain van de deuren open goan zol en dat Simon noar boeten stappen zol. Of mien geestelke òfwegheid de reden was of omdat vraauw Diekhoezen aans as normoal haile zachies pruit, t gesprek kwam nait recht op gang.

Weschienlek het ze zain, da’k mie nait op mien gemak vuilde, want noa n n zetje zee ze: “Is der wat, mien jong. Bist aargens baange veur?” Ze keek mie doarbje wat mismoudeg aan en zunder n antwoord van mie òf te wachten, begon ze dou te vertellen: “Mien zeun Simon het mie vandoage n braif sturd oet Dokkum. Doar woont e bie zien vrundin. Hai blift doar ook wonen, het e mie schreven.”

t Bleef veur mien gevoul n aiwegheid stil. Wat mos ik hierop zeggen. Mos ik heur nou troosten en terwiel ik noar woorden zöchde, zag ik dat ze n klaain beetje schraaiwde.

Noa n zetje bin ik mit mien aarten in de broene matte weer op hoes aangoan. Ik wait nait ains of ik ze wel betoald heb. Dou k thoes kwam, heb ik pebaaiert t verhoal zo oetgebraaid meugelk te vertellen, mor de woorden bleven mie veur de twijde keer dij dag gewoon achter in de keel stoeken. “Simon zit nait meer in d’kaaste, want hai is verhoesd noar Dokkum, moeke”, was t ainegste, wat ter oetkommen is. Moeke het mie totoal verbolderd aankeken.

Ik bin drije weke noa dizze gebeurtenis verhoesd noar d’nijbauw. In d’winkel van vraauw Diekhoezen bin k nooit meer west. Toch het t mie van t òlske wel begroot.

Bram Wiekens

Van motorraizen en nachtmerries

“Moi Hinderk,” zee Geert, “k heb n vroag aan die; wolst wel mit op zuik noar n stee veur ons motorclubweekend?”

Verboasd draaide Hinderk zok om van t heeg knippen. “Mit op zuik veur motorclubweekend?”, vruig e.

“Joa, veur n sloapstee woaraarms in veurmoaleg Oost-Duutslaand”, zee Geert. “De club wol ais n keer wat wieder vot en Siepeltje Veldhoes, waist wel, gruinteboer Veldhoes oet Diekstroat, wait n poar steeën woar hai ais west het, woaraarms in Thüringen in n ploatske Saalfeld, leuf k dat e zee. Hai het adressen nog wel en t was nait al te duur, goud van eten dus elk zol mit kinnen. t Gaait om twij doagen, vrijdag hèn en zotterdag weerom.” Hinderk legde knipschere vot en kraabde zok ais op kop. “En waarom komst den bie mie?”, vruig Hinderk.

“Nou,” zee Geert, “doe zeest lestdoags dast wel weer ais n schiere raaize moaken wolst mit dien BMW, t ding ston al te laank stil stof te verzoameln, vandoar. En mit n baident is t wel zo noflek, of moeke mout die nait vot hebben willen netuurlek”, zee Geert mit touknepen oogjes en op n menaaiër van ‘staaist onder plak of nait’.

“Kin der gain aander van dien club mit den?”, vruig Hinderk.

Volgens Geert was der gainaine dij tied haar en allint leek t hom moar niks.

Hinderk zee tou, t mit zien Triene te overleggen en der wer òfproat dat e der soavends op terug kommen zol. Hinderk ging wieder mit heeg knippen en Geert taaide òf noar kroug. Hai haar der dörst van kregen en wol dat lezzen mit n biertje.

Dou Hinderk thoes kwam, vruig Triene hom wat Geert wel nait bie hom mos. “Hai vruig mie om mit te goan zuiken noar n sloapstee veur zien motorclub.”

“Hou komt e den bie die terecht?”, vruig Triene en Hinderk dee heur t verhoal oet douken. “Van mie magst goan,” zee Triene, “hest t drok genogt had leste tied en der eefkes oet is nait verkeerd.” Hinderk vruig of ze t wel zeker wos en dat ze n nacht allint op bèrre mos.

“Gain zörg mien jong,” zee Triene, “ik heb voaker allint sloapen en al is dat n tiedje leden, as der wat loos is den wait ik mie best te redden hör!”

Doarmit geruststeld, zee Hinderk dat e nog eefkes aine kopen ging en vertrok noar kroug. Doar aankommen zag e Geert aan de bar hangen en ging der noast stoan. “t Is in odder, mien jong”, zee Hinderk en Geert was zo bliedeg dat e geliek n rondje gaf. Noa nog n stuk of wat rondjes over en weer

kwam proat al oardeg lös.

Op n duur zee Hinderk dat e weer noar hoes mos, want as e bleef den kwam e nooit meer fersounlek thoes en dat kon den nog wel ais betaiken dat motorraize in gevoar kwam.

Waarop Geert reageerde mit; “Bin ik blied nog vrij man te wezen!”, en bestelde der nog aine veur homzulf mit dubbele tong.

“Wanneer goan we vot?”, zee Hinderk en Geert zee “kommende vrijdag as t gain bezwoar is”. Dat was t nait veur Hinderk dus òfspraak ston.

“Wie goan rond tien uur smörgens vot”, zee Geert, “dus as t den hier bist kinnen we geliek de A7 op.”

“Dat staait”, zee Hinderk en vertrok, licht wankelnd op de bainen, noar hoes. Op vrijdagmorgen ston Hinderk vroug op en kreeg n lekker mörgeneten veurzet van Triene. Hai luit t hom goud smoaken en gaf zien Triene n smokje. “Tot mörgen laiverd”, zee e en stapte op motor.

Geert ston aal te wachten bie kroug en gezoamelk vertrokken de mannen op weg noar kilometers asfalt, bochtenwaark en stuurplezaaiër. Geert was de veurrieder en haar n route oetzet dij meugelks mainst binnendeur ging. Bie Schanze de grins over en Geert trok gashendel ais flink open. Donders kerel wat ging dat hard! De onderbroken streep op weg wer ain lange deurtrokken streep, zo hard ging t!

Hinderk seinde mit zien laampe om t ais wat rusteger aan te doun. Geert nam geliek gas terug noar n snelheid van aanvoardbaar niveau. Noa n best ende op snelweg òflegd te hebben, sluig Geert òf noar n route via binnenwegen, deur klaine dörpkkes, smalle wegen en veul boggels der in. Rusteg riedend, genaitend van t schiere weer en aine bocht noa aander, tufkenden zai gemoudelk deur t Duutse laand. Deur aal dat haarde broezen en kilometers aan boggelwaark, wer tank slim leeg. n Kop kovvie kon der ook wel in, docht Hinderk en gaf aan dat ze n plekkie zuiken mozzen veur benzine en kovvie. Geert koos veur n stukje snelweg om vandoar òf vlöt n ‘Tankstelle’ te zuiken. Op Tankstelle aankommen vernamen de mannen dat t oareg waarm was en dat de jazze wel oet kon. t Was slim drok op de Tankstelle, auto’s en motoren reden òf en aan. In schaar van n poar bomen stonden de mannen bekwem te kieken noar aal dat geroezemoes. Der wer flink wat commentaar leverd op verschaaiden mins en veural motoren. t Was bekieken en bekeken worden, zeg mor. In ainen gaf Geert n kreet: “Most ais kieken wat doar aankomt Hinderk!”, zee e en wees noar n sportwoagen aan overkaant van parkeerploatsen. Hinderk keek om en zag wat Geert zo hister muik. “Verduld,” zee Hinderk “dat zigt der schier oet.”

Op parkeerplaats draaide n BMW Z4 roadster in n plekje tegenover heur en ze keken der achter tegenaan. Achter t stuur zat n blonde bos hoar en der noast n haile bult kastanjabroen hoar.

Ze wazzen direct alert! “As k zeg da’k aandacht veur auto heb, den laig k”, zee Geert. Geert zien joagersinstinkt kwam noar boven en hai was ain en aal aandacht. Ook Hinderk was nait onberuiert deur de veurstellen welke zok veur hom ôfspeulde.

Noast heur ston n Duutser en zai heurden hom kreunen en stinnen. Hai bleek aandacht bliekbaar ook doar te hebben woar t nait mos wezen, want zien vraauw begon slim te bandiezen. Geert kon zien laggen moar net inholden en ook Hinderk haar der muite mit. Mor de aandacht ging al snel weer noar vraauwlu, want aan n Duutser dij board der ôf krigt, is lang zoveul lol nait te beleven. Alhouwel ... Vraauwlu wazzen inmiddels oetstapt en draaiden zok langzaam om. t Leek wel n rekloamefilm zo as dat ging. Taargend langzaam, as of ze zain loaten wollen dat ze der wazzen! t Leken wel modellen, veur zover zai dat aan achterkaante konden zain. Superslank en strakke jurkjes zo kôrt dat zai hoast ondergoud zain konden. Dou kregen ze de volle kiek der op en ...

“Kom Geert mien jong, wie mouten der snel weer vandeur”, zee Hinderk. Ze trokken vlot jazzee weer aan, deden snel helm weer op kop en muiken dat ze weg kwamen. Aankommen op stee woarof ze wezen mozzen deden zai zok stevig tegoud aan n Duutse specialiteit. Schrik zat heur nogaal in bainen.

“Dat mout je nait elke dag tegenkommen”, schudkopte Geert en nam nog n fikse teug troostwotter.

Weerom in hoes was Hinderk blied zien laiverd weer te zain en ook zai gaf hom enthousiast n beste smok. “Allint op bërre en noast dien koamer n snörkende gast is ook gain pretje”, zee Hinderk. “k Bin ook blied dast der weer bist laiverd”, zee Triene.

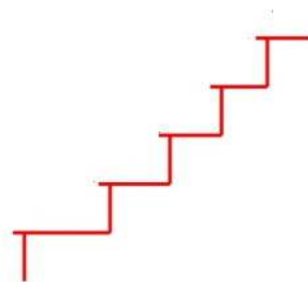
Snachts wer Hinderk drievend in t zwait wakker. “Wat mekaaert die wel nait”, zee Triene, dij wakker schrok.

Waarop Hinderk antwoordde: “k Bin mie nait hai-

lendaal zeker, mor volgens mie wait ik no woar nachtmerries vot kommen; oet Duutslaand.” “Oet Duutslaand?”, zee Triene mit sloaperge stem en keek hom wat loddereg aan. “Joa”, zee Hinderk en dee heur t verhaal van de twij vraauwlu bie bezinestation.

“Brrr”, zee Triene en draaide zok om. “Doar zol ik ook nachtmerries van krieggen”, en snörkte wieder tot mörgen aan tou.

Jakob Arbeider

Wacht mor

Treeke veur treeke klimmen
wie sleetse treden
van torentrap omhoog
k bin tël kwiet worren
der binnen ja zoveul

wacht mor
tot wie boven oetkieken kinnen
din zèl k die wiezen op
ploatsen, gruinlaand
swaartbonten, goldgeel koren
eerabbels ien blui

wacht mor
op veujoar zummer
haars en winter

wacht mor
ien dij zee van roemte
pesaaert tied van die en mie
veur aiveg ien aiveghaid.

Tiny Veldhuis

Eetterepeut

– Moi luusteroars, vanmörn is bie ons aanschoven as gast van de dag: perfester psichioatrie Kloas-Jan Kuper. Hij het al n tiedje n praktiek as eetterepeut. Kloas-Jan, wie hebben ôfsproken dat we “doe” tegen mekoar zeggen, vertel ais, wat is n eetterepeut?

– *n Eetterepeut is n begelaider veur lu dij deprezzief binnen, overspannen, n burn out hebben of zukswat of gewoon wat zenuwachteg binnen of ainzoam. n Eetterepeut helpt zuksen om heur verdrait of heur deprezzie as t woare weg te eten.*

– Mor nou hest doe n joarenlange ervoaren as psichoater en nou bist al n joar of vieve perfester, doe waist alles van medezienen en proatgroepen, en van kreatieve terepie, hou bist ter den bie kommen om eetterepie te geven?

– *Dat zel k die vertellen. Der binnen in Nederland bienoa n miljoen minsen dij medezienen slikken tegen deprezzies. Den binnen der nog n n poar honderddoezend dij medezienen hebben veur angsten, veur woandenkbeelden, en nuim mor op. Dat is ja nait normoal. En den heb k t allinneg nog mor over lu dij bie d’dokter kommen. Veul lu duurven der ook nait goud over proaten. Ik zeg altied mor: “Der binnen twij soorten minsen, gekken dij der veur behandeld worden en gekken dij der nait veur behandeld worden.” En waist doe, aal dij medezienen binnen nait goud veur d’hazzens. Dat gef t aal biewaarkens en op t lèst waist nait meer ofst nou roar van de medezienen bist of van d’deprezzie, om t mor even zo te zeggen. En aal dat geproat en geknutsel het ook mor n bepaarkte invlound op d’genezen van mien kliënten. As t aal goud zol waarken, zol der toch gainent meer zaik wezen? Of nait den? Dus noa joaren bist dat geklooi zat. Den gaaist wat prakkezaaiern en op zuik noar wat aans, woar lu echt wat aan hebben.*

– En dat wuir eettereapie. Mor woarom juist dizze vörm? En nait aans wat as yoga of klankschoal-knovveln?

– *k Bin n man van de waitenschap, zuksoort geplaaas mout k niks van hebben. k Kwam op t idee toun ik wat zat te miemern over wat d’Franse filosoof Pascal zègd het. Hai zee dat je n mins, hou verdraiteg e ook is, wat ôflaaiden geven mouten, den is e teminzent gelukkeg tiedens dij tied dat e ôflaaid is. En hou gelukkeg aine ook is, as e gain ôflaaiden het, gaait e zok vervelen en den wordt e tosteg en gaait e mottjen. Toun ik doar wat over zat te miemern, kreeg ik t idee dat we t aal veul te ingewikkeld moaken. Al dij pam-meggies en proatgroepen en DSM-vieve kwoalen ... Der binnen straks nog meer stoornizzen en ôfwiekens beschreven as dat ter minsen rondlopen. En mor pillen draaiern en mor pillen slikken. Dus ik docht: weg mit aal dij chemische troep en aal dij vroagenliesten. Gewoon lekker ôflaaiden zuiken, niks meer en niks minder. En zeg nou zulf: mous mit rookworst is toch veul lekkerder as zo’n seroxatpille? t Is aal nait zo stoer as t liekt.*

– En hou gaait dat perzies?

– *Ik bin al wat aan t uutfigelaaiern wèst mit wat studenten van mie. Wie hebben op dit mement vieftien eetgroepen. Dat binnen groepen van om en de bie zeuven minsen. Dij eten twij moal in d’weke om d’beurt bie mekoar tuus. Den hebben ze gezelschap aan mekoar, ze proaten wat mit mekoar over alledoagse dingen en over heur verdrait of mutes. Mor t belangriekste is dat ze lekker eten goan. En ook n hail belangriek punt is de krisistillefoon, zo as wie dat nuimen. As der aine omhoog zit, kin e n aander bellen en den goan ze soam d’s tad in veur wat snelle eterij. n Kop kovvie mit n gebakkie of n lekkere pude petat mit n frikandèle. En dat alles onder deskundege laaiden van n eetterepeut dij vanzulf ôf en tou ook aanschoft.*

– En dat helpt?

– *Wie hebben dat onderzocht en t bliekt dat t goud helpt. Viefenzeuventeg persint van d’minsens dij wie vroagd hebben, is stopt mit d’medezienen en t gemiddelde reportsiever van mien kliënten voor dizze terepie is n achtenhaalf. Veur aander terepieën ligt dat op zesenhaalf. En n eetterepeut kin zo’n vieftien groepen aansturen, das veul goedkoper den aander terepieën en d’haile pillendraaiern.*

– En d’lèste vroage: woarin verschilt n eetterepeut van n gewone psichoterepeut? Wat

mout zo aine goud kinnen?

– *Hai mout nait zwoarmoudeg wezen, t mout n smuie proater wezen en t belangriekste: hij mout van lekker eten hōlden en veul aan sport doun.*

– Nou lu, as je wat meer infermoatsie hebben willen, kinnen je bellen mit t siktoarioat van d'fakulteit Psichioatrie van t Akkedemie. Kloas-Jan, bedankt voor dien uitleg. Wie goan even n ploetje draaien: 'We are spirits in the material world', n ollechie van The Police.

Jaap Bakker

Oavendje Stad

Noadat ik eerst mit hond n ènd sjauwd har, omdat hai n mooi zet allint wezen mos, ging ik op n zoaterdagmiddag richten Stad. Haar òfsproken mit mien oldste dochter, dij in Stad woont, om even n hapje te eten en doarnoa noar n concert in de Oosterpoort van Jimmy LaFève te goan. Jimmy is n artiest uut Austin in Texas. Deur de journalist en bekend mezieklaifhebber Johan Derksen was ik aanroaken kommen mit zien meziek. Ik haar de òflopen joaren al verschaaiden albums van de man beluusterd. Veur mien verjoardag haar mien dochter mie n concert geven om soamen noar tou te goan, en nou Jimmy in de Oosterpoort kwam in Stad, was dit mien kans. Mien dochter is net as ik gek op meziek, mor van Jimmy LaFève haar zai nog nooit heurd. "As t mor gain heavy metal of schlagermeziek is, vind ik t al laank goud", zee ze.

Eerst noar ain van dij veule tapasrestaurants tou, en noadat ik net ain rondje mit tapas te veul besteld har, gingen wie noar de Oosterpoort. Even in de vrisse lucht en even in bewegen, nait verkeerd. De klaaine zoal van Oosterpoort was al sikkom vol, mor op balkon vonden wie nog n schier plekkie. Noast ons kwamen n man en vraauw te zitten van in de zesteg. Man haar laank gries hoar tot over zien overhemdboord, op kop n pet mit klep. Hai zee niks dou ik moi tegen hom zee. Zien vraauw was klaain van stuk, en zette heur vouten boven op de iesdern reling dij veur ons zat. Volgens mie kon ze nou niks meer zain, mor schienboar gaf dat niks. Jimmy kwam op, volk begon te klappen, mor de man en vraauw

noast mie nait. Jimmy kon ook wel ain Grunneger weden, hai zee niks, gain 'goeidag, mooi dat je der binnen', niks. Hai begon geliek te speulen, en veur t fersoun stelde hai de medemuzekanten tussendeur nog even veur, mor verder, nee, verder har hai gain proatjes. Gain aan- of òfkondengen, allint mor speulen. En dat dee hai goud, zien bandleiden ook traauwens. De gitarist zat al 50 joar in t vak, vertelde hai, en was mui. Grapje noatuurlek, want hai speulde mit zichtboar veul plezaaier. De basist ston as vastliemd op zien stee, mor de drummer doarentegen, dij was aal drok in de weer mt zien stokken, en het de haile oavend ain laag van oor tot oor op zien gezicht had. Jimmy keek as n stoense Grunneger de zoal in, mor zee verder niks. Mit zien zingen was verder niks mis, dus aan zien stem lag t nait.

De man en vraauw hebben de huile oavend stil noast mie zeten, zai onderutzakt, hai mit arms over mekoar. Zulfs dou Jimmy as tougift wat CCR nummers speulde, bleven ze stoens veur zoch uitkieken en bewegen zoch nait, terwiel dat t volk volop mitzong en -klapte. Ik wol de man wel vroagen woarom zai hier wazzen, want t leek mie dat ze der mit tegenzin zatten. Meschain haren ze de koarten aanboden kregen, en duzzen ze gain nee zeggen.

Jimmy stak haand nog even omhoog noar zien pebliek en stapte van t toneel òf, net zo as hai opkommen was, gain woord verder. "Volgens mie is t nou òflopen", zee mien dochter. "Leuf t ook", zee ik, en t licht ging aan in de zoal. Ik draaide mie om noar mien buurman om mien nijsgiereghaid toch tevreden te stellen. Wol hom vroagen wat hai der van vonden har. Zien vraauw was mie net ain slag veur. "Ik von wel schier," zee zai, "wat vonst doe der van?" "Ging wel", zee de man, ain kempelment woar Jimmy zoch wel in vinden kon, ducht mie.

Klaas Beikes

Nait noar t westen

Ik wil nait noar t westen, zai kriegen mie hier nait vandoan
 Zai kinnen mie hier nog zo pesten, ik zel hier nooit votgoan
 Mien waark laip op t ende, wat mout ik doar tegen doun
 Wat geld kin k ja best bruken, dat holdt mie wis in goie doun

Gain boas wil mie nog hebben, ik bin ja al wat te old
 Mien hoes kin k nait verkopen, wordt hoast niks veur betoald
 Doar zit k mit mien ellinde, aal gain waark en toch veul zin
 Och minsken en genende, wat vuil k mie nou toch min.

Mien wiefke staait pal noast mie, dat geft nog wat vertier
 k Mout mie wel aarg bedappern, mit dat waarkloze geklier
 Mor noar t westen, noar t westen, is dat wel wat veur mie
 Noar t westen, noar t westen, hou kommen ie doar nou bie.

Ik blief hier stil in Grunnen, zai kriegen mie hier nait vandoan
 Loat aarmoude mor kommen, wie zellen der nait kepot aan goan
 Ons gasbel en ons hoavens, dat mout toch staarkte geven
 Loat t westen mor begroaven, wie blieven in Grunnen wel leven.

Minder eten, wat meer sloapen, minder smoken en t licht vroug oet
 Gain auto, din mor de fietse, gain biefstok, wat meer stoet
 Hier is gainain dij krepeert, gainain dij achterblift
 Noa regen komt altied zonne, dij is din liek op ons richt.

Ik wil nait noar t westen, zai kriegen mie hier nooit vandoan
 Zai kinnen mie ook nog zo pesten, mor k zel hier nait votgoan
 Mien waark lopt nog aal op t ende en t is ja lang nait meer as toun
 Mor ik zel mie der wel deursloagen, adinlek en mit goud fersoun.